

מדינת ישראל
בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

ערר (ת"א) 17-3876
ערר (ת"א) 17-3879
ערר (ת"א) 17-3897

בבית הדין לעררים בתל אביב
בפני כב' הדיין דותן ברגמן

העוררים:
1. א.נ.א. (העורר בערר (ת"א) 17-3876)
2. א.צ. (העורר בערר (ת"א) 17-3879)
3. א.ע.א. (העורר בערר (ת"א) 17-3897)
ע"י ב"כ עו"ד דוד אליסון

נ ג ד

המשיב:
משרד הפנים - רשות האוכלוסין וההגירה
ע"י הלשכה המשפטית, עו"ד מירי כהן

פסק דין

עררים כנגד החלטות המשיב מיום 17.7.2017 בדבר דחיית בקשות העוררים לפתיחה מחדש של בקשות המקלט בעניינם בשל טענת 'פליט במקום'.

1. העוררים הינם אזרחי ניגריה, אשר נכנסו למדינת ישראל במועדים שונים והגישו בישראל בקשות שונות לקבלת מעמד, לרבות מכוח טענת זכאות לקבלת מקלט מדיני. לאחר שמכלול בקשותיהם נדחו (וכך גם פניות אל ערכאות שיפוטיות) ביקשו העוררים מן המשיב כי ישוב וידון ברצונם לקבלת מעמד פליט מדיני, וזאת בשל נסיבות אשר נוצרו לטענתם לאחר הגיעם לישראל, לאור הצטרפותם בישראל לתנועה הקוראת להפרדות חבל הארץ ביאפרה מן השלטון המרכזי במדינת ניגריה, וייסוד מדינה עצמאית בחבל ארץ זה (ארגון I.P.O.B, להלן: "הארגון").

2. מאחר והעוררים אינם עומדים עוד על עילות המקלט המקוריות אשר העלו בפני המשיב, ומאחר והעילה הנוכחית משותפת לכלל העוררים, התקיים הדיון בעניינם של העוררים במשותף, ופסק הדין נכתב במשותף, כאשר תחילה יפורט בקצרה הרקע הפרטני הנדרש לכל עורר, ולאחר מכן יערך דיון בשאלה המשותפת. כן יצוין כי במקביל להליכים שבכותרת התנהל בבית הדין לעררים בירושלים דיון בעניינו של מי אשר הוגדר כמתאם הפעולות של הארגון בישראל (קרי- בכיר מן העוררים בהיררכיית הארגון בישראל), ואשר העלה טענה זהה לטענת העוררים, בהתבסס על אותן ראיות ממש. ביום 5.3.18 נדחה הערר (ערר (י-ם) 17-2672 אלמוני (ניגריה) נ' משרד הפנים, 5.3.18, פורסם באמ"מ, כב' הדיינת שרה בן שאול ויס).

מדינת ישראל בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

3. העורר 1 הינו יליד שנת 1959, אשר נכנס לישראל ביום 10.2.09 באשרת תייר לעשרה ימים. לאחר כניסתו לישראל הגיש העורר בקשה לקבלת מקלט מדיני, וזאת על רקע חטיפתו הנטענת בניגריה ע"י קבוצה טרוריסטית אשר כפתה עליו לשתף עימה פעולה. העורר טען כי הוא חושש לשוב לארצו מאחר ושלטונות ניגריה עלולות להאשימו בשיתוף פעולה עם הקבוצה הטרוריסטית, ומנגד- חברי הקבוצה הטרוריסטית עלולים לחשוד בו בשיתוף פעולה עם שלטונות ניגריה. בקשת המקלט נדחתה ביום 22.8.10, לאחר שנמצא כי קיימת בעיה אמיונת קשה בסיפור הרדיפה של העורר, ונקבע שלא עלה בידו להוכיח כי אחד היסודות המנויים באמנת הפליטים חל בעניינו. בקשה לעיון מחדש שהגיש העורר, נדחתה אף היא ביום 10.1.12, אך העורר המשיך לשהות בישראל שלא כדין. בשנת 2014 הגיש העורר אל המשיב בקשה לקבלת מעמד מטעמים הומניטריים, במסגרתה חזר למעשה על טענותיו כפי שהועלו במסגרת הבקשה לקבלת מקלט מדיני. בקשה זו, וכך גם ערר פנימי שהוגש אל המשיב, נדחו. העורר פנה בערר אל בית הדין לעררים בירושלים אשר נדחה תוך שבית הדין הורה לעורר לצאת את הארץ בתוך 14 יום (ערר (י-ס) 1221-15 **אוקאומה נ' משרד הפנים**, 4.2.15, פורסם באמ"מ, כב' הדיינת שרה בן שאול ויס). העורר לא יצא את הארץ, ובשנת 2015 הגיש אל המשיב בקשה לקבלת מעמד מטעמים רפואיים. גם בקשה זו נדחתה ע"י המשיב, וכך גם ערר פנימי אשר נדון במטה המשיב. ביום 23.8.15 שב ונדרש העורר לצאת את הארץ בתוך 14 יום, אך לא עשה כן, ונותר לשהות בישראל ללא היתר.

4. העורר 2 הינו יליד שנת 1977, אשר נכנס לישראל ביום 4.10.08 באשרת תייר לעשרה ימים. העורר הגיש בקשת לקבלת מקלט מדיני בישראל לאור חברותו הנטענת במיליציה החמושה MEND, שחבריה התאגדו על מנת להגן על כפריהם מפני התנכלות הממשלה והצבא, הפוגעים לטענתם בסביבת המחיה שלהם ובפרנסתם. העורר טען כי הוא חושש לשוב לארצו גם מאחר ובמסגרת המאורעות האלימים בהם נטל חלק, נהרגו אנשי משטרה. ביום 2.11.11 נדחתה בקשת המקלט, נוכח התרשמות שלילית מאמינותו של העורר ואי הוכחת פחד מבוסס היטב מפני רדיפה, ובקשה לעיון מחדש נדחתה ע"י המשיב ביום 20.8.12. עתירה אשר הגיש העורר אל בית המשפט המחוזי נדחתה (עת"מ (ת"א) 35827-10-12 **IZUAGBA נ' משרד הפנים**, 12.11.13, נבו, כב' השופטת צילה צפת). על אף דחיית בקשתו וההליך המשפטי, נותר העורר לשהות בישראל תוך עשיית דין לעצמו.

5. העורר 3 הינו יליד שנת 1970, אשר הסתנן לישראל בשנת 2007 והגיש כעבור זמן קצר בקשת מקלט בנציבות האו"ם לפליטים, על רקע חברותו בארגון ERA. בקשת המקלט נדחתה ביום 13.3.08, לאור התרשמות שלילית מאמינותו, ומשום שלא הוכיח פחד מבוסס היטב מפני רדיפה. העורר הגיש בקשה לעיון מחדש בהחלטה, אך בטרם הוכרעה הבקשה סגר את הליך המקלט לצורך פתיחת הליך לקבלת מעמד בישראל מכוח קיום

מדינת ישראל

בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

חיים משותפים עם אזרחית ישראל (גב' מזרחי). בקשה זו נדחתה לאור התרשמות שלילית מכנות הקשר בריאיון שנערך לבני הזוג, והשגה אשר הוגשה אל ועדת ההשגה לזרים (השגה 242/11) נדחתה אף היא. חודשיים לאחר מכן, בספטמבר 2012, הגיש העורר בקשה לעיכוב הרחקתו מישראל מטעמים רפואיים, יחד עם רעייתו לעת הזו (אזרחית ניגרית בשם קלרה מרטינה איגבדינו). גם בקשה זו נדחתה ע"י המשיב, ועתירה לבית המשפט המחוזי נדחתה אף היא (עת"מ (י-ם) 25575-03-13 אוגוצ'קו נ' משרד הפנים, 27.8.13, נבו, כב' הנשיא דוד חשין). משנדחתה העתירה, ביקש העורר לשוב ולפתוח את תיק בקשת המקלט. ביום 21.11.13 הודע לעורר כי המשיב לא מצא לשנות מהחלטתו בעניינו. בשנת 2014 שב העורר וביקש לפתוח את בקשת המקלט, ומשנדחתה בקשתו פנה בעתירה נוספת אל בית המשפט המחוזי. לאחר שהוברר כי העורר טוען שיש ברשותו מסמכים נוספים, נמחקה העתירה לצורך פניה נוספת אל המשיב (עת"מ (ת"א) 43391-02-14, לא פורסם, נספח ט"ו לכתב התשובה, 21.5.14, כב' השופטת מרים סוקולוב). ביום 23.6.14 שב המשיב ודחה את בקשת העורר לקבלת מקלט מדיני לאור חברותו הנטענת במפלגת ERA. ביום 16.12.14 הוגשה ע"י העורר בקשה לקבלת מעמד מטעמים הומניטריים, אשר נדחתה ע"י המשיב ביום 19.4.15. העורר לא יצא את הארץ, ונותר בישראל תוך עשיית דין לעצמו.

6. ביום 2.11.16 הגישו העוררים 2 ו-3 בקשה לפתיחה מחדש של בקשות המקלט בעניינם בשל חברותם בארגון, והסכנה הצפויה להם על רקע זה ככל שיאולצו לשוב לארצם. ביום 1.3.17 הגיש העורר 1 בקשה זהה.

7. המשיב דחה על הסף את בקשת העוררים (ואזרחי ניגרית נוספים אחרים החברים לטענתם בארגון) לפתוח את בקשות המקלט, והעוררים פנו אל בית הדין לצורך שינוי ההחלטה. לאחר דיון בעררים הודיע המשיב, לאור הערות בית הדין, על הסכמתו לבחינת בקשות המקלט (ר' ערר (ת"א) 1713/17 אובינה ואח' נ' משרד הפנים, 23.5.17, נבו; ערר (ת"א) 2722/17 צייזום נ' משרד הפנים, 23.5.17, נבו, אשר נדונו בפני הח"מ). במסגרת פסקי הדין נקבע כי העוררים יגישו: "...בקשה חדשה לפתיחת תיקם מחדש, תוך פירוט עובדתי קונקרטי של פועלם בישראל (באופן המקיים להם לשיטתם טענת sur place) והסכנה הצפויה להם לשיטתם בארצם. 3. לא מצאתי לקבוע למשיב מבעוד מועד את דרך בחינת הבקשה שתוגש, אך מבלי לקבוע מסמרות צריכה הבחינה להקיף הן את נתניהם הקונקרטיים של העוררים והן את הידוע למשיב על המצב במדינת המוצא (COI)" (פסקאות 2-3 לפסק הדין בערר 2722-17, אשר כאמור בפסק הדין בערר 1713-17 הוחל על עניינם של העוררים).

מדינת ישראל בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

8. בעקבות פסק הדין בעניינם, הגישו העוררים אל המשיב ביום 29.5.17 בקשה (משותפת) לקבלת מעמד פליט או החלת עקרון אי ההחזרה. אל הבקשה צורפו הראיות הבאות (להלן ביחד: "הראיות"):
- א. מסמכי היסוד של עמותת Biafra Community in Israel (להלן "העמותה"), אשר נוסדה ע"י אזרח ישראלי שמוצאו מניגריה, מר אוטוסורו, וכן תקנון העמותה ואישורים בדבר היותו של מר אוטוסורו נציג ארגון I.P.O.B העולמי במזרח התיכון.
- ב. פרוטוקול אספת הנציגות המקומית של הארגון ובו תיעוד מינויו של אזרח ניגרי השוהה בישראל (העורר בערר (י-ס) 2672-17) למתאם הפעולות בישראל, ועמודי פרוטוקול נוספים מאספות הנציגות.
- ג. תמונה מאירוע יום הזיכרון לביאפרא בתאריך 30.5.2016 בתל אביב, בה נראים מר אוטוסורו והעורר בערר (י-ס) 2672-17.
- ד. תמונות מהפגנה שנערכה מול שגרירות ניגריה בישראל ב-27.11.2015, וכן קישור לתיעוד ההפגנה בסרטון אשר העוררים צילמו והעלו לאינטרנט.
- ה. תמונות המתעדות התאספות של חברי העמותה מול משרדי ארגון אמנסטי ישראל ביום 23.9.16, וכן קישור לתיעוד ההתאספות בסרטון אשר העוררים צילמו והעלו לאינטרנט.
- ו. מכתבים מאת מר אוטוסורו בדבר היותם של העוררים ממוצא ביאפרני, ומכתבים מאת הנהגת הארגון העולמי באשר לפעילותם של שני פעילים נוספים בארגון (אשר אינם העוררים).
- ז. מכתב מאת מנהיגות ארגון I.P.O.B העולמית אל יחידת מבקשי המקלט מיום 20.4.2017 בדבר זהות מנהיגי הפעילות המקומית בישראל, ואופי הפעילות בארץ.
- ח. דוח ארגון אמנסטי בדבר רדיפתם של פעילים פרו-ביאפרניים בניגריה.
9. ביום 17.7.17 דחה המשיב את בקשתם של העוררים, לאחר שבחן את הנסיבות הפרטניות של כל אחד מהם ואת הראיות אשר הציגו לצורך הוכחת טענתם בנוגע לסכנת חיים בארצם לאור פעילותם בארגון.
10. כנגד החלטות המשיב הוגשו העררים דכאן במסגרתם שבו העוררים על הטענה לפיה הם פעילים בארגון, וכי פעילותם זאת ידועה לשלטונות ניגריה ועלולה לחשוף אותם לסכנה ככל שיחזרו לארצם. העוררים טענו כי בניגוד לפסק הדין בעניינם כשל המשיב מלהתייחס אל "הידוע למשיב על המצב במדינת המוצא (COI)", וחלף זאת נסמך על ה-COI אשר נאסף לצורך הכרעה בבקשתו של מתאם הפעולות של הארגון בישראל (אשר עניינו נדון במסגרת ערר (י-ס) 2672-17). העוררים תיארו את פעילותם בישראל במסגרת הארגון,

מדינת ישראל

בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

ומסרו כי במסגרת ההפגנה שנערכה מול שגרירות ארצם הם תועדו ע"י עובדי השגרירות, והדבר מקים סכנה לחייהם. לחלופין, ביקשו העוררים כי יוחל עליהם 'עקרון אי ההחזרה'.

11. במסגרת כתבי התשובה עמד המשיב על הרקע העובדתי בנוגע לכל אחד מן העוררים, וטען כי טענתם להיותם 'פליטים במקום' לא נטענה בכנות ובתום-לב, אלא הועלתה רק לאחר שנסיונות רבים לקבלת מעמד בישראל הועלו ונדחו. לגופה של הטענה הבהיר המשיב כי בתן כל אחד ואחד מן המסמכים אשר הוצגו ע"י העוררים, ומצא כי אין במסמכים אלה להראות כי לעוררים צפויה סכנה כלשהי באם יחזרו לארצם.

12. ביום 24.5.18 התקיים דיון במעמד הצדדים, במסגרתו נשמעה השלמת טיעון מפי באי כוח הצדדים, ונשמעו גם דברי העוררים 2-3.

13. לאחר שבחנתי בעיון את כתבי הטענות, מצאתי כי דין העררים להדחות.

14. על אופן בחינת בקשות מקלט המעלות טענת 'פליטות במקום' (sur place) והקשיים הכרוכים בסוגיה ייחודית זו, עמד בית המשפט העליון במסגרת עע"מ 4922/12 פלוניס (חוף השנהב) נ' משרד הפנים, 07.07.13, כדלקמן: "ספר העזר של נציבות האו"ם לפליטים, המשמש כמקור מנחה מרכזי, אך לא מחייב, לפרשנות אמנת הפליטים קובע כי הדרישה לפיה אדם יימצא מחוץ למדינת מוצאו על מנת להיחשב כפליט אינה משמיעה בהכרח כי עליו לעזוב את מדינתו כתוצאה מחשש לרדיפה, ואפשר שאדם ייחשב לפליט "sur place" בשל נסיבות שהתרחשו לאחר שעזב את מדינתו ... כך, אדם עשוי להיחשב לפליט בשל נסיבות שאירעו במדינת המוצא בזמן שהוא שהה מחוצה לגבולותיה (לדוגמא, במקרה של דיפלומטים, אסירי מלחמה, סטודנטים זרים או עובדים זרים), או כתוצאה ממעשיו שלו, דוגמת מחאה נגד השלטונות במדינת המוצא. עם זאת, ספר העזר מבהיר כי יש לבחון אם פעולותיו של המבקש הובאו לידיעת רשויות השלטון במדינת המוצא וכיצד צפויות הרשויות להגיב למידע זה (סעיפים 94-96 לספר העזר). 17. אף על פי כן, ברור כי הכרה בפליט "sur place" - כשהיא מבוססת כל כולה על פעולות שנעשות ביוזמתו של מבקש המקלט בעת שהותו במדינת המקלט - עלולה להיות כרוכה בקושי בלתי מבוטל. עיקר החשש הוא מפני פעולות, דוגמת מחאה פוליטית כביכול, שנעשות שלא לשמה אלא אך ורק לשם קניית מעמד במדינת המקלט. קבלת בקשת המקלט בנסיבות אלה עלולה לפתוח פתח למבקשי מקלט רבים ליצור לעצמם מעמד של פליטים "יש מאין" ולכפות את נוכחותם על מדינת המקלט. מנגד, השאלה אם מחאה פוליטית נעשית מטעמים אידיאולוגיים אם לאו אינה תמיד פשוטה למענה. יתרה מכך, אין להתעלם מכך שגם מחאה פוליטית שנעשית רק לשם קניית

מדינת ישראל

בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

מעמד עלולה להקים סכנה לחייו או לחירותו של מבקש המקלט בארץ מוצאו, כך שהחזרתו אליה תהא מנוגדת לעיקרון "אי ההרחקה".

15. כן עמד בית המשפט העליון (גם אם בבחינת למעלה מן הצורך) על הזהירות בה יש לבחון טענת פליטות במקום ועל נטלי הראיה, כדלקמן: "...להשקפתי אין לשלול אפריורית את האפשרות להכיר במבקש מקלט כפליט פוליטי אך משום שהעילה לבקשתו נוצרה בעת ששהה במדינת המקלט; אולם יש לבחון אם בקשתו כנה ואמיתית, ובמלים אחרות אם הוגשה בתום לב. לטעמי, שיקול זה רלבנטי להכרעה בעניינו של מבקש מקלט הטוען לרדיפה בשל השקפה פוליטית שגיבש בעת שהותו במדינת המקלט, אף אם אינו מכריע. ראשית, משום שהוא עשוי להשפיע על אופן ההערכה של מהימנות המבקש המקלט, בפרט כשמרבית טענותיו אינן נתמכות בראיות חיצוניות. שנית, משום שיש מקום לאמירה ברורה ונחרצת לפיה שימוש לרעה מסוג זה בהליכי מקלט הינה התנהלות נפסדת, אשר אינה רק פוגעת בריבונות של מדינת המקלט אלא גם במי שזקוקים באמת להגנתה; וזאת ללא קשר לתוצאות שעשויות להיות להתנהלות מסוג זה" (שם. פסקה 21 לחוות דעת כב' השופט דנציגר. הדגש לא במקור); "... מקום בו מבקש מקלט עושה במדינת המקלט "כמיטב יכולתו" על מנת ליצור עילות חדשות בגינן יהא עלול לעמוד בסכנה אם יוחזר למדינת מוצאו, יש בכך כדי להשפיע על הרף הראייתי הנדרש כדי להוכיח את החשש לרדיפה" (שם. פסקה 1 לחוות דעת כב' השופט עמית. הדגש לא במקור. כן ר' בהקשר זה- עת"מ (י-ם) Wang Li 35382-08-10 נ' משרד הפנים, 16.2.12, נבו; עע"מ 2244/12 פלונית נ' משרד הפנים, 21.8.12, נבו; עת"מ (י-ם) 17121-11 מין נ' משרד הפנים, 6.6.12, נבו: "החשש כי כל החפץ ברישיון ישיבה בישראל יפגין מול שגרירות מדינת אזרחותו ולאחר מכן יגייס לטובתו את אמנת הפליטים הינו חשש של ממש, ולפיכך נדרשת בחינה מדוקדקת ומחמירה של בקשה הנסמכת על התנהלות כזו"; עמ"נ (י-ם) 68291-03-17 פלוני נ' רשות האוכלוסין, ההגירה ומעברי הגבול, 13.8.17, טרם פורסם: "התנהלות חסרת תום לב, שכל תכליתה ליצור עילת "פליטות במקום" תביא לבחינת הבקשה על פי אמת מידה ראייתית קפדנית יותר").

16. הנה כי כן, לצורך הוכחת טענת 'פליט במקום' המושתתת על פעילות פוליטית אשר קיים לכאורה מבקש מקלט בארץ המקלט, נדרש המבקש להוכיח כי קיים סיכוי טוב שפעילותו בארץ המקלט הובאה לידיעת ארץ המוצא, וכי כתוצאה מידעיה זו צפויה לו סכנת רדיפה, כמשמעות המונח באמנת הפליטים. כן מוטל על המשיב להדרש גם לתום ליבו וכנותו כוונותיו של המבקש, כאשר העדר תום לב יגביר עד מאוד את הנטל המוטל על המבקש להוכחת טענותיו.

17. בחינת מכלול נסיבות העניין אל מול ההלכה הפסוקה וכתבי הטענות, מעלה כי לא נפל פגם בהחלטת המשיב שלא לאפשר לעוררים לפתוח את בקשות המקלט.

מדינת ישראל בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

18. העוררים אינם עומדים עוד על עילות המקלט המקוריות להן טענו בעבר, אך לענייננו- אין להתעלם מכך שלגבי כל אחד מן העוררים נקבע בעבר כי העלה טענות שאינן אמינות במסגרת מגעיו עם המשיב, וכמפורט לעיל- כל אחד מן העוררים עשה נסיונות מרובים להסדרת מעמדו בישראל מטעמים שונים, באופן המעיד מחד על רצון להשתקעות בישראל, ומאידך- על נכונות למסור אינפורמציה שגויה לצורך השגת היעד. עבר זה של העוררים, מצדיק את הגברת הנטל על העוררים לצורך הוכחת טענתם העדכנית (השווה- עת"מ (ת"א) 2481-08 אוזגור נ' **משרד הפנים**, 31.1.10, נבו: "במסגרת שיקול דעתו של המשיב רשאי הוא להתחשב בעברו של העותר בישראל, חוסר ניקיון הכפיים שלו וחוסר האמינות המתלווים להתנהגותו ולמעשיו" [ערעור נדחה- עע"מ 1586/10 אוזגור נ' רשות ההגירה, 12.1.11, נבו]; עמ"נ (י-ם) 68291-03-17 פלוני נ' רשות האוכלוסין, ההגירה ומעברי הגבול, 13.8.17, טרם פורסם: "חוסר האמינות משליך על בחינת טענותיו המאוחרות של המערער").

19. טענת העוררים לפיה צפויה להם סכנת חיים ככל שישבו לארצם על רקע פעילותם בארץ בארגון לא הוכחה בכלל, ובפרט לא על במידת ההוכחה הדרושה, בהתחשב בנטל המוטל על כתפיהם.

20. נראה כי העוררים עמדו בנטל המוטל עליהם להוכיח כי הם חברים בארגון ובפעילות המתקיימת בישראל במסגרתו, ודי לצורך כך בראיות שהציגו במסגרת בקשתם, ובדבריהם בפני בית הדין (אף אם לקו לעיתים בחוסר קוהרנטיות וניסיונות להציג נפח פעילות גדול מן הפעילות הממשית במסגרת הארגון, שהוברר כי הינה דלה למדי). עם זאת, העוררים כשלו מלהוכיח כי רשויות ניגריה מודעות לפעילותם בארגון זה, או מייחסות לו חשיבות כלשהי, באופן העלול לסכן את שלומם וחירותם, ככל שיחזרו לארצם, ואין בראיות אשר הציגו או בטענות שהעלו בבקשתם או בערר בכדי לאפשר קביעות מעין אלה.

21. במסגרת ערר (י-ם) 2672-17 אלמוני (ניגריה) נ' **משרד הפנים**, 5.3.18 (פורסם באמ"מ), נדון כאמור לעיל עניינו של מתאם הפעולות של הארגון מישראל (להלן: "מתאם הפעולות"), אשר הוגדר כבכיר מן העוררים בפעילות הארגון (ואף העיד במסגרת הדיון על הסכנה הנשקפת לכאורה לבכירים בארגון. ר' פרוטוקול הדיון בערר 2672-17 מיום 19.9.17, סומן מש/1). הראיות שהומצאו לצורך הוכחת טענות מתאם הפעולות בנוגע לסכנה הצפויה לו, **זהות** לראיות שהמציאו העוררים דכאן, וכך גם הטענות, הזהות לכל העוררים. בעניינו של מתאם הפעולות נערכה חוות דעת של יחידת מבקשי המקלט במסגרתה הובאה גם אינפורמציה בנוגע למצב במדינת המוצא (COI), נבחנו הראיות שהוצגו, והומלץ לדחות את הבקשה. ועדת הפליטים אשר דנה בעניינו של מתאם הפעולות המליצה פה אחד לדחות את הבקשה, ושר הפנים קיבל את ההמלצה. בית הדין לעררים

מדינת ישראל

בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

דחה כאמור את הערר, תוך שקבע כי הראיות שהוצגו והטענות, **המשותפות כאמור גם לעוררים זכאן**, אינם מצדיקות מתן מעמד פליט (אף מבלי להדרש לנטל ההוכחה המוגבר הנדרש לצורך הוכחת טענת פליט במקום).

22. בנסיבות העניין לא מצאתי גם אני כי הראיות והטענות אשר הוצגו ע"י העוררים, ואשר נבחנו במסגרת החלטות המשיב בעניינם של העוררים, מצדיקות את פתיחת בקשות המקלט והענקת מעמד פליט לעוררים, ונימוקי פסק הדין בענייניו של מתאם הפעולות מקובלים גם על הח"מ, ואף יפים מקל וחומר לעניינם של העוררים, אשר גם לשיטתם אינם חברים בכירים בארגון, להבדיל ממתאם הפעולות.

23. איני מקבל גם את הטענה לפיה הפר המשיב את פסק הדין בעררים הקודמים שהוגשו ע"י העוררים בכל הנוגע לאופן בחינת בקשותיהם העדכניות של המשיב. משהוצגה בפני המשיב עילה זהה ע"י מתאם הפעולות וע"י העוררים, וכן ראיות זהות לצורך הוכחת העילה, לא נפל פגם בכך שהמשיב עשה שימוש בחומר אשר אסף לצורך דיון בענייניו של מתאם הפעולות, ולא הוברר מקור חובתו הנטענת של המשיב לאסוף מידע אחר לצורך בחינת עניינם של העוררים.

24. סיכומם של הדברים הינו שעל אף שהעוררים הוכיחו את פעילותם בארגון, הרי שהוברר כי פעילותו של ארגון זה הינה דלה ביותר, ושיאה בא לידי ביטוי גם לשיטת העוררים בארגון הפגנה אחת, דלת משתתפים, לפני זמן ניכר, מול שגרירות ניגריה, והעלאת סרטון המתעד הפגנה זו ע"י העוררים אל האינטרנט. הטענה לפיה צולמה ההפגנה ע"י אנשי השגרירות לא הוכחה די צורכה, וכך גם הטענה לפיה בשל השתתפותם בהפגנה ובשל פעולות הארגון נתונים העוררים לסכנה כלשהי מצד שלטונות ארצם.

25. בנסיבות אלה, לא נפל פגם בהחלטת המשיב שלא לפתוח מחדש את בקשות המקלט של העוררים, כאשר מפסיקת בית המשפט העליון עולה כי נתקבלה עמדת המשיב לפיה: **"...יש לאפשר פתיחה מחודשת של בקשת המקלט רק "מקום בו לכאורה קיים שינוי נסיבות מהותי שיש לבוחנו לעומק" כאשר הנטל להוכיח את השינוי האמור מוטל על שכמו של מבקש המקלט" (עע"מ 4922/12 פלוניס (חוף השנהב) נ' משרד הפנים, 07.07.13, נבו), והעוררים לא עמדו בנטל המוטל עליהם לצורך הוכחת טענתם.**

26. אין גם מקום להעתר לבקשתם החלופית של העוררים ליתן להם מעמד בישראל מכוח עקרון אי ההחזרה, המעוגן באמנת הפליטים (סעיף ל"ג לסימן א' לאמנה) ובפסיקת בית המשפט העליון, והינו חלק מהדין הפנימי בישראל (ר' בג"צ 4702/94 אל-טאיי נ' שר הפנים, פ"ד מט(3) 843 (1995)).

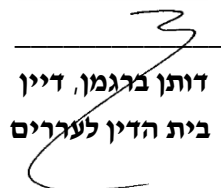
מדינת ישראל בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

27. הלכה היא כי נטל ההוכחה בהקשר זה מוטל על כתפי הטוען לכך שצפויה לו סכנה ויש להחיל עליו את עקרון אי ההחזרה (עע"מ 7079/12 **מדינת ישראל נ' גרמאיי**, 10.12.12, נבו). על הטוען מוטל להוכיח כי עצם חזרתו לארצו עלולה להוות סכנה משמעותית לחייו או לחרותו (השווה: עת"מ (ת"א) 30660-01-14 **Obileme נ' משרד הפנים**, 9.4.14, נבו). בענייננו, לא הוכיחו העוררים כאמור כי קיימות להן סכנות מעין אלה בארצם, וממילא דין הטענה להדחות (כן ר' בהקשר זה את פסק הדין בעת"מ (ת"א) 35827-10-12 **IZUAGBA נ' משרד הפנים**, 12.11.13, אשר ניתן בענייניו של עורר 2 עת נבחנה בקשת המקלט המקורית אשר הגיש. בית המשפט דחה גם את בקשתו החלופית של העורר 2 לקבלת מעמד מכוח עקרון אי ההחזרה, בקובעו: "העותר טוען לחילופין, כי במידה וייפסק כי הוא איננו זכאי למעמד של פליט בהתאם לקריטריונים שבאמנה, יש להחיל עליו את העיקרון של אי החזרת אדם למדינה שבה נשקפת סכנה לחייו. אכן, כבר נפסק כי אין לגרש אדם מישראל למקום בו נשקפת סכנה לחייו או לחירותו וכי מדובר בעיקרון כללי אשר אינו מוגבל אך ורק ל"פליטים" (לעניין זה ראו בג"ץ 4702/94 אל טאיי נ' שר הפנים, פ"ד מט (3) 843). בעניינינו כאמור לעיל, העותר לא הראה כי חייו נתונים בסכנה במולדתו, ולפיכך, עיקרון זה אינו חל בענייניו ולא היה מקום לבחון אותו בהליך נפרד").

28. אשר על כן העררים נדחים. העוררים ייצאו את ישראל בתוך 30 יום מהיום, וככל שלא יעשו כן רשאי המשיב לנקוט כנגדם בהליכי אכיפה.

29. כל אחד מן העוררים יישא בהוצאות המשיב בסך של 2,500 ₪. יתרת הערבות אשר הופקדה ע"י העוררים תוחזר לידי בא כוחם ככל שייצאו את הארץ במועד.

זכות ערעור בפני בית המשפט המחוזי בתל אביב, בשבתו כבית משפט לעניינים מנהליים, בתוך 45 יום.
ניתן היום, 23 במאי 2018, ט' בסיוון התשע"ח, בהעדר הצדדים.

דוֹרָה בֶּרְגְּמָן, דיין
בית הדין לעררים